

opusdei.org

Sobota po 6. velkonočnej nedeli

Rozjímania na sobotu po 6.
velkonočnej nedeli.

Navrhované témy sú: dar
zbožnosti; prosebná modlitba je
dôvera v Boha; zbožnosť nás
robí tichými srdcom.

16.05.2026

V ATMOSFÉRE veľkej intimity Ježiš
hovorí apoštolom: „Sám Otec vás
miluje, lebo vy ste milovali mňa a
uverili ste, že som vyšiel od Boha.
Vyšiel som od Otca a prišiel som na
svet; a zasa opúšťam svet a idem k

Otcovi“ (Jn 16, 27-28). Ježiš, naplnený nehou k apoštolom, stále opakuje, že Boh Otec ich miluje láskou ako on sám. Celý rozhovor je preniknutý emóciami, keď im odhaľuje poklady ukryté v božskom srdci. Kristova náklonnosť je taká hlboká – „miloval ich až do krajnosti“ (Jn 13, 1), hovorí svätý Ján –, že ho bolí, keď ich necháva samých, bez tepla svojej prítomnosti.

„Sám Otec vás miluje“. Dôvera v lásku Boha Otca rastie v kresťanovi s darom zbožnosti, ktorý dáva Duch Svätý, keď prebýva v duši. Je to dar, ktorý zdokonaľuje čnosť zbožnosti, „čnosť, ktorá je zakorenená, má svoj prameň a základ v Božom synovstve, pretože sa rodí z neho, z vedomia tých, ktorí žijú a vychutnávajú svoj stav Božích detí“^[1]. „Preto v nás predovšetkým dar zbožnosti vzbudzuje vďačnosť a chválu. To je v skutočnosti najautentickejší motív a zmysel nášho uctievania a adorácie.

Keď nám Duch Svätý dáva vnímať Pánovu prítomnosť a všetku jeho lásku k nám, zohrieva naše srdcia a takmer prirodzene nás pohýna k modlitbe a oslave“^[2].

Zakúšame teda svoju identitu milovaných detí. Zbožnosť zasieva do našich srdc synovskú nežnosť, ktorá v nás vyvoláva potrebu rozhovoru s Bohom. „Zbožnosť“, hovorí svätý Josemaría, „je hlboký postoj duše zasahujúci celý život človeka: je prítomná vo všetkých myšlienkach, vo všetkých túžbach, vo všetkých citoch“^[3] a premieta sa do radostnej dôvery, že Otcova láska nás nikdy nesklame. Prostredníctvom tohto daru „Duch uzdravuje naše srdce z každého druhu tvrdosti a otvára ho nežnosti voči Bohu a voči našim bratom a sestrám“^[4].

„AK BUDETE o niečo prosiť Otca v mojom mene, dá vám to. Doteraz ste o nič neprosili v mojom mene. Proste a dostanete, aby vaša radosť bola úplná“ (Jn 16, 23-24). Ježiš nás povzbudzuje, aby sme mali takú dôveru v Boha, že môžeme prosiť s istotou, že nás počuje. Byť veľmi *žiadostivým* je prejavom zbožnosti. Hoci sa na prvý pohľad môže zdať, že je prejavom sebecka, je to práve naopak, pretože prosebná modlitba znamená úplné odovzdanie sa do jeho mocnej vôle. Keď cítime, že sme deti bez väčších vlastných zdrojov, aké prirodzené a logické je pozerať sa na Boha a obracať sa k nemu o milosť, pomoc a odpustenie!

„Prosiť, prosiť, to je veľmi ľudské (...). Modlitba prosby ide ruka v ruke s prijatím našich limitov a našej stvorenosti. Je dokonca možné neveriť v Boha, ale je ťažké neveriť v modlitbu: ona jednoducho existuje, predstavuje sa nám ako volanie a

všetci sa musíme vyrovnáť s týmto vnútorným hlasom, ktorý môže byť dlho tichý, ale jedného dňa sa prebudí a volá. Vieme, že Boh odpovie. V knihe Žalmov nie je žiaden modliaci sa, ktorý by vzniesol svoje volanie a nebol by vypočutý. Boh vždy odpovie, tak či onak. Biblia to opakuje nespočetnekrát: Boh počuje volanie toho, kto ho vzýva. Dokonca aj naše koktavé prosby, tie, ktoré zostávajú v hĺbke nášho srdca, ktoré sa hanbíme vyjadriť, Otec ich počuje a chce nám dať Ducha Svätého, ktorý oživuje každú modlitbu a všetko premieňa“^[5].

Dar zbožnosti teda dodáva modlitbe sviežosť a prirodzenosť, ktorá bude mať okrem jednoduchého rozhovoru aj dôverný tón, vďaka ktorému budeme prežívať „nežný a srdečný vzťah k Bohu“^[6]. Duch Svätý v nás prebúdza modlitbu plnú tónov, ako je život sám. Niekedy sa budeme Otcovi sťažovať: „Prečo si skrývaš svoju

tvár?“ (Ž 44, 25). Inokedy mu budeme hovoriť o našej túžbe po svätosti: „Bože, ty si môj Boh, za úsvitu ťa hľadám, moja duša po tebe žízni“ (Ž 63, 2); alebo o našej túžbe po hlbšom spojení s ním: „Keď som s tebou, netúžim po ničom na zemi“ (Ž 73, 25). A naša nádej bude vždy spočívať v jeho milosrdenstve: „Ty si môj Boh, môj spasiteľ, a na teba čakám po celý deň“ (Ž 25, 5).

PRAVÁ ZBOŽNOSŤ ovplyvňuje náš vzťah k druhým. Ľudia okolo nás sú deťmi toho istého Otca, sú našimi bratmi a sestrami. Nežnosť voči Bohu Otcovi vedie k nežnosti aj voči nim. V každodennom živote, v ktorom sa stýkame s mnohými ľuďmi, sa „nežnosť ako autenticky bratská otvorenosť voči blížnemu prejavuje v miernosti“^[7]. Duch Svätý rozširuje naše srdce a robí ho schopným

milovať druhých slobodným a bezodplatným spôsobom. Naše srdce istým spôsobom dostáva nezaslúžený dar miernosti Kristovho srdca.

Zbožnosť nás pobáda, aby sme sa k tým, ktorí sú nám blízki, správali láskavo a starostlivo. Okrem toho „hasí v srdci tie zdroje napätia a rozdelenia, ako sú zatrpknutosť, hnev, netrpezlivosť, a živí ho citmi porozumenia, znášateľnosti a odpustenia“^[8]. Zbožnosť nás robí láskavými, ústretovými a trpezlivými. Tým, že sme v pokoji s Bohom, rozširujeme tento pokoj na všetky naše vzťahy. V ťažkých situáciách, keď sme pod tlakom, sa s pomocou zbožnosti učíme reagovať bez násilia, ako to vidíme robiť Krista. „Miernosť je charakteristická pre Ježiša, ktorý o sebe hovorí: *Učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom* (Mt 11, 29). Tichí, mierni sú tí, ktorí sa ovládajú, ktorí robia priestor druhým, ktorí ich počúvajú a

rešpektujú ich v ich spôsobe života, v ich potrebách a požiadavkách.

Nesnažia sa podriadiť ani podceňovať, nechcú vyčnievať a nad všetkým dominovať, ani vnucovať svoje predstavy a záujmy na úkor iných (...). Potrebujeme jemnosť, miernosť, aby sme mohli napredovať na ceste svätosti. Počúvať, rešpektovať, nie útočiť“^[9].

„Prosme Pána, aby dar jeho Ducha premohol náš strach, neistotu, ale aj nášho nepokojného, netrpezlivého ducha a urobil nás radostnými svedkami Boha a jeho lásky, uctievajúcimi Pána v pravde, ale aj v službe blížnemu s jemnosťou a s úsmevom, ktorý nám vždy dáva Duch Svätý“^[10]. Túto prosbu zverujeme na príhovor Márie, *Vznešený príbytok nábožnosti*, so slovami jednej mariánskej modlitby: „Ó najmilosrdnejšia, ó najmilostivejšia, ó sladká Panna Mária“.

[1] *Diccionario de san Josemaría*, výraz „Piedad“.

[2] František, *Audiencia*, 4-VI-2014.

[3] Svätý Josemaría, *Boží priatelja*, bod 146.

[4] Svätý Ján Pavol II, *Anjel Pána*, 28-V-1989.

[5] František, *Audiencia*, 9-XII-2020.

[6] Svätý Josemaría, *Boží priatelja*, bod 167.

[7] Svätý Ján Pavol II, *Anjel Pána*, 28-V-1989.

[8] *Ibid.*

[9] František, *Anjel Pána*, 1-XI-2020.

[10] František, *Audiencia*, 4-VI-2014.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/sobota-po-6-velkonocnej-
nedeli/](https://opusdei.org/sk-sk/article/sobota-po-6-velkonocnej-nedeli/) (05.04.2026)